

ла лъжицата да удари мишката, но тя се спуствнала въ дупката си.

Наша Мара се наяла и легнала да спи. Спи тя и хърка, че колибата носи. Но по срѣдъ нощъ дошла мечката и взела да вика: „Хайде, момиче, да играемъ на „слѣпа баба“! Ето вземи този звѣнецъ, па дрѣнкай и бѣгай, пѣкъ азъ ще те гоня да те ловя. Мара се събудила и чула всичко. Тя взела звѣнеца и тѣртила да бѣга, но кждѣ! Отъ страхъ тя се спѣнала и мечката я хванала.

На сутринята бабата не чака да съмне и взема да буди дѣда: „стани, казва му, иди и докарайте съ Мара конетѣ и донесѣте паритѣ.

Отишелъ дѣдо, а бабата се изправила на вратника да чака. Ето зачулъ се трѣсъкъ по пѣтя, а кученцето, малкото Фенайче, пакъ захванжло да лае: „тяфъ-тяфъ-тяфъ! Мара си иде болна, суха — желта, а празната каруца дрѣнка ли, дрѣнка“. „Лъжешъ ти, хайта, това е сребро що дрѣнка“, казала бабата и захвърлила едно дърво подиръ кученцето.

Пристигналъ дѣдо и носѣлъ Мара въ каруцата. Дошла си тя, но едва я смѣкнали отъ колата. Толкова се била уплашила, та чакъ я втресло прѣзъ нощята. Бабата викала, крѣкала, но нѣмало що да стори. Мара лѣжала цѣлъ мѣсецъ.

А подиръ нѣколко дни Марийка се оженила за единъ трудолюбивъ и пестовенъ момъкъ.

Доброто добро намира.

